

У оквиру територијалног уређења Републике Србије, Устав предвиђа аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе. Јединице локалне самоуправе су општине, градови и град Београд. Грађани, по Уставу, имају право на покрајинску аутономију и локалну самоуправу, које остварују непосредно или преко својих слободно изабраних представника.

Право на покрајинску аутономију грађани остварују у аутономним покрајинама, а право на локалну самоуправу –у јединицама локалне самоуправе. Аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе имају статус правних лица.

Остваривање права на покрајинску аутономију и локалну самоуправу заснива се на начелима: разграничења надлежности; поверавања надлежности; права на самостално уређивање органа; скупштинског система власти; сарадње аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе.

Јединице локалне самоуправе надлежне су у питањима која се, на сврсисходан начин, могу остваривати унутар јединице локалне самоуправе, а аутономне покрајине у питањима која се, на сврсисходан начин, могу остваривати унутар аутономне покрајине, у којима није надлежна Република Србија. Законом се одређује која су питања од републичког, покрајинског и локалног значаја.

Република Србија може законом поверити аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе поједина питања из своје надлежности. Аутономна покрајина може одлуком поверити јединицама локалне самоуправе поједина питања из своје надлежности. Средства за вршење поверених надлежности обезбеђује Република Србија или аутономна покрајина, зависно од тога ко је поверио надлежности. Права и обавезе аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе и овлашћења Републике Србије и аутономних покрајина у надзору над вршењем поверених надлежности уређују се законом.

Аутономне покрајине, у складу са Уставом и статутом аутономне покрајине, а јединице локалне самоуправе, у складу са Уставом и законом, самостално прописују уређење и надлежност својих органа и јавних служби.

Скупштина је највиши орган аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе. Скупштину аутономне покрајине чине посланици, а скупштину јединице локалне самоуправе одборници. Посланици и одборници бирају се на период од четири године, на непосредним изборима тајним гласањем, и то посланици у складу са одлуком скупштине аутономне покрајине, а одборници, у складу са законом. У аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе у којима живи становништво мешовитог националног састава, омогућује се сразмерна заступљеност националних мањина у скупштинама, у складу са законом.

Аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе сарађују са одговарајућим територијалним заједницама и јединицама локалне самоуправе других држава, у оквиру спољне политике Републике Србије, уз поштовање територијалног јединства и правног поретка Републике Србије.

Законом о територијалној организацији Републике Србије одређује се територија територијалних јединица и уређују друга питања од значаја за територијалну организацију Републике Србије. Територијалну организацију Републике Србије чине општине, градови и град Београд као територијалне јединице и аутономне покрајине као облик територијалне аутономије.

Територију општине, града и града Београда чине насељена места, односно подручја катастарских општина која улазе у састав ових јединица локалне самоуправе. Границе јединица локалне самоуправе утврђене су границама одговарајућих катастарских општина са њене територије.

2. Аутономне покрајине.

Положај и надлежност. Правнотеоријски посматрано, територијална аутономија представља право одређене територијалне заједнице, образоване на једном делу државне територије, да самостално, преко својих органа, доноси прописе и да их извршава. Ти прописи